

1 s i Advent. 3.dec.2017.

Ans kirke kl.9.00 (nadver) / Frede Møller

Salmer: 75- 417/ 80- 473- 74

Kære Gud, vi beder dig om at tale dit ord til os nu ved din hellige Ånd, så vi får åbnet vore øjne og ser dig som den, der kommer til os. Amen.

Mens jeg var barn i det sønderjyske, gik der en historie om en soldat, som fik en noget usædvanlig oplevelse. På vej hjem fra kasernen stod han i vejkanten og blaffede.

En stor, flot bil kom kørende og holdt ind til siden.

Det var kong Frederik den Niende!

Soldaten var ved at tabe både næse og mund af forbløffelse, men smilende åbnede kongen døren og bød ham indenfor.

Som så ofte opholdt kongeparret sig på Gråsten Slot, som kongen var på vej til, så derfor kunne soldaten fint køre med.

Kongen snakkede hyggeligt med soldaten, mens de kørte.

De kommer så til grusvejen, som førte ned til soldatens hjem.

”Her er vejen, som går ned til Grøngrøft, hvor jeg bor, så her vil jeg gerne af”, sagde soldaten.

Endnu engang blev han forundret, for resolut drejede kongen sin store bil ned ad grusvejen og kørte soldaten helt ind på pladsen foran det lille husmandsbrug, hvor soldaten boede.

Forældrene har nok gjort store øjne, da de så, hvordan sønnen kom hjem den dag!

Om historien er sand, har jeg aldrig fået bekræftet, men jeg tænker tit på den, og den har altid stået for mig som et godt billede på, hvad det er, der gør den kristne tro til noget helt særligt.

Hvor andre religioner handler om en gud, der sidder i ophøjet herlighed og venter på at få kontakt med os mennesker, da fortæller den kristne tro om en Gud, der kommer til os, sådan som det skete, da Jesus blev født til verden.

Hvor andre religioner handler om en gud, der tæller på fingrene for at se, om vi mennesker nu også har points nok til at komme i betragtning, da fortæller den kristne tro om en kærlighed, som er så dyb, så inderlig, så intet offer er for stort for at frelse.

Hvor andre religioner handler om, hvad vi mennesker skal gøre for at fortjene os adgang til Gud, da handler den kristne tro om kongen, der kommer til os, bøjer sig ned til os, ydmyger sig.

Men navnlig her i Adventstiden er det tid til eftertanke, og det, vi særlig må spørge os selv og hinanden om, det er jo: Hvordan reagerer vi på kongens komme? Hvordan tager vi imod den gave, han giver os?

Da Jesus holdt sit indtog i Jerusalem, blev han mødt med jubel og begejstring. Folkeskarerne bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen, og overalt lød jubelråbet: "Hosianna, Davids søn" – som en stærk markering af, at det var den ventede Messias, Davids søn, som nu holdt sit indtog iblandt dem.

Nu kom han, patriarkers håb,
med flammesværd og Himmel-dåb.

Men få dage efter var jubelråbet forvandlet til noget ganske andet. "Korsfæst, korsfæst! lød det nu, og sådan kan det gå, når den ventede Messias ikke lever op til vore forventninger.

Præcis på samme måde i synagogen i Nazaret. Efter sin sædvane gik Jesus ind i synagogen på sabbatten, og det er jo en

sædvane, som nok er værd at efterligne, når det bliver søndag her hos os.

Som det var skik og brug gik gæsten overrakt en bogrulle, som han kunne læse højt fra, og Jesus læser ordene fra profeten Esajas om den salvede, som vil bringe godt budskab til fattige, udråbe frigivelse for fange og syn til blinde, sætte undertrykte i frihed og udråbe et nådeår fra Herren.

”I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået opfyldelse”, føjer han til, og hvad er reaktionen?

Jo, ”alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund.”

Fint nok, men hvad sker der så?

Pludselig slår det ned i dem, om det nu også kan have sin rigtighed, for hvem er han, som siger disse ord?

”Er det ikke Josefs søn?” spørger de sig selv og hinanden. Det kan da ikke passe, at det er den lokale tømrers søn, som er den ventede Messias! Vi kender ham jo, vi kender hans far og mor og hans søskende. Vi har set ham løbe omkring i byen, mens han var dreng. Vi har spillet bold og kravlet i træer sammen med ham. Skulle han være den Messias, som de gamle profeter har talt om for hundreder af år siden? Nej, hold nu op, den går da ikke!

Og Jesus griber fat i deres kritik.

I vil jo sikkert forvente, at jeg gør et under iblandt jer, men ingen profet er anerkendt i sin hjemby, siger han, og så minder han dem om, hvad de selv kan læse i de gamle skrifter.

Hvordan var det vel, da profeten Elias levede?

Jo, der var hungersnød i landet, men hvem blev Elias sendt for at hjælpe? Ikke til de fattige enker i Israel, men til en fattig enke i Sarapta i Sidons land, altså til én, der stod udenfor!

Og hvordan var det nu, det var på profeten Elisas tid?

Der var mange spedalske i Israels land, vist så, men hvem var det, som blev rensat? Jo, det var en fremmed, nemlig syreren Na’aman.

Altså skal I ikke tro, I er noget særligt, bare fordi I bor i Nazaret, eller fordi I hører til det udvalgte folk.

Se, da er det, gryden koger over. Med ét bliver begejstringen forvandlet til raseri!

Han skal sandelig ikke komme her og sætte spørgsmålstegn ved vores status.

Hvem tror han måske, han er? Josefs søn, den lokale tømrers søn, og så kommer han her og bilder sig ind, at han er Messias, den Salvede!

”Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri, da de hørte det; de sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen til kanten af det bjerg, deres by var bygget på, for at styrte ham ned.”

Vi har en Gud, der elsker os med en evig og uendelig kærlighed. ”Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne Søn”, lyder evangeliet, det glædelige budskab.

Jo tak, men han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham, lyder det, når vi kommer i kirke Juledag.

Og 2.Juledag – Sankt Stefans Dag – ja, da hører vi, hvordan folk holder sig for ørerne og farer løs på den stakkels Stefan, som på den måde bliver den første kristne martyr.

”Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn”, lyder evangeliet, men så kommer fortsættelsen: ”for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.”

Skal vi skære det ud i pap for hinanden, så kan vi sige det på den måde: Der er to måder, man kan reagere på, når Gud ord lyder: Enten lytter vi, så det rammer og gør ondt, eller også holder vi os for ørerne, fordi vi ikke vil høre det.

Da Johannes Døberen tordnede sit alvorlige budskab ud, står der, at skarerne kom til ham og spurgte: ”Hvad skal vi da gøre?”

Da apostlen Peter holdt sin store pinseprædiken for skarerne i Jerusalem, står der, at det stak dem i hjertet, så de spurgte Peter og de andre apostle: ”Hvad skal vi da gøre, brødre?”

Se, det er den rette vej. Det er sådan, vi må reagere, når Guds ord lyder. Når ordets skarpe sværd får lov til at trænge ind, ”så

det skiller sjæl fra ånd og marv fra ben og er dommer over hjertets tanker og meninger”, som det hedder i Hebræerbrevet kap.4. Så rammer ordet, så det gør ondt, og vi må spørge:

”Hvad skal vi gøre?”

Men der er altså en anden måde, man kan reagere på, sådan som vi hører det i beretningen til denne søndag, hvor raseriet driver dem, så de er nær ved at styrte Messias ud fra det bjerg, deres by fra bygget på. Eller som vi hører om det i forbindelse med Stefanus.

”Nu ser jeg himlen åben og Menneskesønnen stå ved Guds højre side”, lyder det fra Stefan, og så kommer disse forfærdelige ord: ”Da skreg de højt, holdt sig for ørerne og fór alle som én løs på ham. De drev ham uden for byen og begyndte at stene ham.”

En af dem, som var med den dag, var den senere apostel Paulus. Dengang var han en af ledende farisæere, som fuldstændig accepterede, hvad der skete med Stefan. Der kom en dag, hvor han fuldstændig skiftede kurs. Der kom en dag, hvor han kunne se det forfærdelige i det, han havde været med til, da de slog Stefan og senere andre af de kristne ihjel. Men – hånden på hjertet – hvordan reagerer vi – du og jeg – når vi hører Guds ord?

I Sverige har de travlt med at lave om på det. Det må ikke længere hedde ”I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn” Nej, nu skal det være kønsneutralt, siger man, og så kan man jo ikke tale om Faderen og Sønnen. Altså må Gud have juridisk kønsskifte, så det fremover hedder ”I Guds, den treeniges, navn.”

I en ny bog, som lige er udkommet, ”Om lidt” hedder den, skrevet af Jørgen Hedager Nielsen, skildres et samfund og en kirke, hvor det ikke længere er tilladt at holde en prædiken som

den, I lytter til i dag. Taler man på den måde, ja, så er man en såkaldte ”had-prædikant”, og den slags kan på ingen måde accepteres fra højeste sted i fremtidens kirke.

”Han banede sig vej imellem dem og gik”, hørte vi, og det er jo nok så alvorligt. Han, som kom til dem med det glædelige budskab, han gik sin vej. Han kom som den, der var salvet af Herren for at bringe godt budskab til fattige, udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed og udråbe et nådeår fra Herren, men han gik sin vej.

I den grad var det den udstrakte hånd fra nådens trone.

Budskabet om Himlen, som står åben for enhver, som bare vil komme – og så banede han sig vej og gik.

”Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne”, siger Jesus ved en anden lejlighed, og så kommer de ord, som er de forfærdeligste i hele Bibelen: ”Men I ville ikke.”

”Tak og ære være Gud”, skal vi synge nu om lidt, og lad os synge de ord både med mund og hjerte.

En tak, fordi han greb ind og opfyldte de løfter, han havde givet, så kongen kommer til os.

Et hjerteligt velkommen til ham, som er kongernes konge, og som konger for at bringe fred.

Lad os bede om, at hans ord altid må stikke os i hjertet, så vi ser, hvem han er, og hvad han vil. Lad det være en bøn om, at hjertet må være hans ejendom, så han får lov til at fylde det med alt det, han har at bringe, så jeg kan tage imod ham, når han kommer anden gang – som kongernes konge.

At når du i herlighed
kommer anden gang herved,
jeg kan dig i møde gå
og retfærdig for dig stå.

Amen